

Θεματικές Ενότητες

- ▼ Θέμα
 - Αγροτικό
 - Αρχαικό Υλικό
 - Βία
 - Βιβλιοπαρουσίαση
 - Ιστορία
 - Κομμουνισμός
 - Κομμουνιστικό Κίνημα
 - Κουλτούρα
 - Μάθηση
 - Μάρξ - Ένγκελς - Λένιν
 - Μουσική
 - Νεολαία
 - Ντοκουμέντα
 - Οικοδόμηση και δράση
 - Παιδεία
 - Παραμύθια
 - Ποίηση
 - Προπαγάνδα
 - Σοσιαλισμός
 - Τέχνη
 - Τρομοκρατία
 - Φιλοσοφία
 - Χρονολόγια
 - αναρχισμός
 - καπιταλισμός
 - καταστολή
 - μουσική
 - οικονομία
 - πόλεμος
 - ταξική πάλη
 - τρομοκρατία

Αρχική » Θέμα » Ιστορία

Λαϊκή πάλη και αστική νομιμότητα

Υποβλήθηκε από dokimio στις Σαβ, 04/03/2010 - 15:59.

Tags: 2000/1 Δημήτρης Καλτσώνης Ιστορία

70 Χρονια απο την εφαρμογη του «Ιδιωνυμου» του Βενιζελου

Πριν από 71 χρόνια, στις 25 Ιούλη 1929, ψηφίστηκε από την κοινοβουλευτική πλειοψηφία των βενιζελικών ο ν. 4229/1929 «Περί μέτρων ασφαλείας του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας της ελευθερίας των πολιτών». Ο νόμος αυτός έμεινε στην ιστορία ως «το ιδιώνυμο» του Βενιζέλου. Τέθηκε σε εφαρμογή μετά από έξι μήνες, ουσιαστικά δηλαδή στις αρχές του 1930.

Ο νόμος περιελάμβανε 10 άρθρα. Το άρθρο 1 ήταν χαρακτηριστικό για το χαρακτήρα του νόμου και τις επιδιώξεις του: «Οστις επιδιώκει την εφαρμογήν ιδεών έχουσών ως έκδηλον σκοπόν την δια βιαίων μέσων ανατροπήν του κρατούντος κοινωνικού συστήματος, ή την απόσπασιν μέρους ή όλου της Επικρατείας, ή ενεργεί υπέρ αυτών προσηλυτισμών, τιμωρείται με φυλάκισιν τουλάχιστον εξ μηνών. Προς τούτοις επιβάλλεται δια της αποφάσεως και εκτοπισμός ενός μηνός μέχρι δύο ετών εις τόπον εν αυτή οριζόμενον».

Το άρθρο 2 περιελάμβανε τις επιβαρυντικές περιπτώσεις που ήταν η τέλεση του αδικήματος «ενώπιον πολλών ή δια του Τύπου». Συγκεντρώσεις προσώπων που επιδιώκουν τους σκοπούς του άρθρου 1 απαγορεύονταν, όπως και η σύσταση σωματείου με τον ίδιο σκοπό. Δημόσιοι υπάλληλοι, εκπαιδευτικοί, στρατιωτικοί, υπηρέτες που διέπρατταν το αδίκημα αυτό απολύονταν από τις θέσεις τους.

Τα δικαστήρια δεν είχαν τη δυνατότητα να μετατρέψουν κατά την κρίση τους την ποινή σε χρηματική όπως ίσχυε για τα άλλα πλημμελήματα. Η εκτόπιση ακολουθούσε υποχρεωτικά την ποινή. Το δικαστήριο δεν είχε τη διακριτική ευχέρεια να την επιβάλει ή όχι.

Με το νόμο αυτό η κυβέρνηση Βενιζέλου θέσπιζε ένα ιδιαίτερο, νέο (ένα ιδιώνυμο όπως λέγεται στη νομική γλώσσα) αδίκημα. Η ποινική νομοθεσία που υπήρχε δε διευκόλυνε την αντιμετώπιση των κομμουνιστών και γενικότερα κάθε αγωνιζόμενου. Οι διατάξεις περί εσχάτης προδοσίας, στάσης, πρόκλησης σε στάση προέβλεπαν εξαιρετικά βαριές ποινές και τα δικαστήρια δίσταζαν να τις επιβάλουν λόγω της κοινωνικής αντίδρασης αλλά και ερμηνευτικών δυσχερειών.

Ετσι, ψηφίστηκε ο ν. 4229/1929 που αποτέλεσε ένα ευκίνητο εργαλείο στα χέρια των διωκτικών αρχών. Η εφαρμογή του σήμανε τον πολλαπλασιασμό των συλλήψεων, τη φυλάκιση και τον εκτοπισμό μεγάλου αριθμού κομμουνιστών αλλά και άλλων αγωνιστών. Πλήθυναν επίσης οι ξυλοδαρμοί ακόμη και οι δολοφονίες αγωνιστών. Στο διάστημα 1929-1932 σε εφαρμογή ή με αφορμή την εφαρμογή του «ιδιώνυμου» έγιναν 12 χιλιάδες συλλήψεις, τραυματίστηκαν και ξυλοκοπήθηκαν 1.355, βασανίστηκαν 107 και 8 δολοφονήθηκαν.

Με βάση τον ίδιο νόμο διαλύθηκαν ακόμη μια σειρά προοδευτικές οργανώσεις. Για παράδειγμα, στις 3.1.1930 το πρωτοδικείο Αθήνας αποφάσισε τη διάλυση της Ενωτικής ΓΣΕΕ, με το αιτιολογικό ότι «εργάζεται κατά του σημερινού κοινωνικού καθεστώτος». Στις 17 Φλεβάρη του ίδιου έτους διαλύθηκε η «Εργατική Βοήθεια της Ελλάδας». Στις 21 Ιούνη 1930 διαλύθηκε η «Βιομηχανική Ένωση Οικοδόμων Αθήνας», ενώ στις 5 Σεπτέμβρη απαγορεύτηκε η κυκλοφορία του περιοδικού της ΟΚΝΕ «Νεολαία».